

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **V. – v. s., spol. s r. o.** zastoupeného Mgr. Blankou Doležalovou, advokátkou se sídlem v Praze 4, nám. Gen. Kutlvašra 6, za účasti **Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu,** se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2003, č. j. 28 Ca 402/2001 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 6. 2003, č. j. 28 Ca 402/2001 – 41, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 2. 7. 2001, č. j. FŘ-5059/12/01, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 4 ze dne 26. 3. 2001, č. j. 92222/01/004512/2100, jímž byl stěžovateli sdělen rozdíl daňového penále na dani z příjmů právnických osob za r. 1995 ve výši 4 237 Kč. V odůvodnění rozhodnutí městský soud uvedl, že důvody uvedené stěžovatelem v žalobě fakticky směřují proti samotnému dodatečnému vyměření daně za rok 1995, neboť nezákonnost, kterým mu bylo předepsáno daňové penále dovozuje z tvrzené skutečnosti, že daň za rok 1995 mu byla doměřena nesprávně. Rozhodnutí o dodatečném vyměření daně z příjmů právnických osob je však pravomocné a ani k žádosti stěžovatele o povolení přezkumu nedošlo k jeho změně či zrušení. V řízení o této žalobě nelze přezkoumávat zákonnost rozhodnutí o dodatečném vyměření daně, neboť toto rozhodnutí podléhá samostatnému přezkumu, když je nelze považovat za rozhodnutí tzv. podkladové.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, přičemž s odkazem na § 109 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje důvod jeho nezákonnosti v tom, že městský soud nesprávně posoudil otázku výše penále na dani z příjmů právnických osob za r. 1995, resp. se touto otázkou vůbec nezabýval. Stěžovatel se ztotožnil s názorem městského soudu, že penále je příslušenstvím daně a sleduje osud daně, ale namítal, že soud nezkoumal zákonnost výše vyměřeného penále. Poukázal na skutečnost, že dodatečně vyměřená daň a z její pozdní úhrady vyplývající penále byly správcem daně vyměřeny v souvislosti s časovým rozlišením výnosů ze smlouvy o dílo č. 195/94. Stěžovatel je toho názoru, že na nedoplatek na dani z příjmů správce daně upozornil svým hlášením, o jehož průběhu byl dne 30. 11. 1999 sepsán protokol, a že penále na dani z příjmů mu mělo být vyměřeno ve výši 0,05 % z nedoplatku daně, a to s odkazem na § 63 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Stěžovatel také uvedl, že nikdy nepodal žádost o povolení přezkoumání správního rozhodnutí, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za r. 1995, ale podnět k provedení kontroly dodržování zákonů při postupu pracovníků Finančního ředitelství pro Prahu 4. Proto se domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukázalo na to, že výše penále nebyla stěžovatelem v průběhu daňového řízení ani v žalobě zpochybněna. Dále finanční ředitelství vyjádřilo nesouhlas s tvrzením stěžovatele, že sám upozornil správce daně na problematiku časového rozlišení výnosů, neboť z obsahu protokolu ze dne 30. 11. 1999 je zřejmé, že stěžovatel neměl v úmyslu podat dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za r. 1995. Protože stěžovatel dodatečné daňové přiznání nepodal ani takový úmysl neměl, není důvod, aby penále bylo vypočteno ve výši 0,05 % z dlužné částky podle § 63 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků. Tvrzení stěžovatele, že žádost o povolení přezkoumání rozhodnutí č. j. FŘ-3935/12/00 nikdy nepodal, označilo finanční ředitelství za nepravdivé, protože podání stěžovatele adresované ministerstvu financí včetně jeho doplnění posoudilo ministerstvo jako žádost o povolení přezkoumání rozhodnutí finančního ředitelství, o čemž byl stěžovatel informován, o čemž svědčí jeho podání ze dne 20. 6. 20001, se kterým zároveň uhradil i příslušný správní poplatek. Na základě výše uvedených skutečností považuje finanční ředitelství kasační stížnost za neodůvodněnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Tvrzení stěžovatele, že městský soud posoudil nesprávně otázku výše penále na dani z příjmů právnických osob za r. 1995, respektive se touto otázkou vůbec nezabýval, nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněné. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, z nichž musí být podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Protože stěžovatel v žalobě nic proti výši penále nenamítal, městský soud se ani nemohl, vázán dispoziční zásadou, touto otázkou zabývat, když důvody uvedené stěžovatelem v žalobě fakticky směřovaly proti samotnému dodatečnému vyměření daně z příjmů právnických osob za r. 1995, jak na to také důvodně městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal.

Pokud stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti, že nikdy nepodal žádost o povolení přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství, není z tohoto tvrzení zřejmé, zda a o který důvod ve smyslu § 103 s. ř. s. se jedná. Proto v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř.s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu